"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ଏହା ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ଅଟେ ତେଣୁ ଏଥିରୁ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୁଅ, ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ମନେ ପକାଅ, ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ହଟେଇ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସହିତ ଲଗାଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେଉଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରୁଛ ଏବଂ କରାଉଛ?

ଉତ୍ତର:- କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ କେବଳ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ସମସ୍ତ ବିକାରକୁ ଛାଡି ନିଜେ ପବିତ୍ର ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରାଇବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ହେବା ହିଁ ଦୁଃଖଧାମରୁ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଅଟେ । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ଯେ ଏହା ନର୍କ ଦୁନିଆ ଅଟେ, ଏଥିରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ହଟେଇ ଦିଅ ତେବେ ନୂଆ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବ ।

ଗୀତ:- ମୁଝକୋ ସାହାରା ଦେନେ ବାଲା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତରେ ପିଲାମାନେ ବାବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛି, ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଖ ମିଳୁଛି ଅଥବା ସୁଖଧାମର ରାସ୍ତା ମିଳୁଛି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ବାବା ସ୍ ର୍ଗର ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖ ଦେବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ସୁଖର ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ସ୍ ୟଂ ବାବା ଆସି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ କିଛି ବି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏମାନେ ତ ସବୁ ରଚନା ଅଟନ୍ତି ନା । ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ରଚନା ପରସ୍ପରକୁ ସୁଖର ବର୍ସା କିପରି ଦେଇପାରିବେ! ସୁଖର ବର୍ସା ଦେଲାବାଲା ନିଶ୍ଚିତ ରଚୟିତା ବାବା ହିଁ ହୋଇଥିବେ । ଏହି ଦୁନିଆରେ ଏଭଳି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି ଯିଏକି କାହାକୁ ସୁଖ ଦେଇପାରିବେ । ତେଣୁ ସୁଖଦାତା ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ହିଁ ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କଠାରୁ କେଉଁ ସୁଖ ମାଗୁଛନ୍ତି? ଏକଥା ତ ସମସ୍ତେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ ର୍ଗରେ ବହୁତ ସୁଖ ଥିଲା ଏବଂ ଏବେ ନର୍କରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ମାଲିକଙ୍କର ଦୟା ଆସିବ । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସୃଷ୍ଟିର ମାଲିକଙ୍କୁ ମାନୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସିଏ କିଏ, ତାଙ୍କଠାରୁ କ'ଣ ମିଳିଥାଏ ଏକଥା କିଛି ଜଣାନାହିଁ । ଏପରି ତ ନୁହେଁ ଯେ ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କିଛି ପାଇବା ପାଇଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ସୁଖ ଦେଲାବାଲା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ବାକି ହଦର ଅଳ୍ପ କାଳର ସୁଖ ତ ପରସ୍ପରକୁ ସର୍ବଦା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା କୌଣସି ବଡ କଥା ନୁହେଁ । ସବୁ ଭକ୍ତମାନେ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଭଗବାନ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ ବହୁତ ସୁଖ ଦେଲାବାଲା ହୋଇଥିବେ । ବାବା କେବେ ହେଲେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅଥବା ଦୁନିଆକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ବିଚାର କର - ମୁଁ ଯେଉଁ ସୃଷ୍ଟି ଅଥବା ଦୁନିଆ ରଚନା କରୁଛି ତାହା କ'ଣ ଦୁଃଖ ଦେବା ପାଇଁ? ମୁଁ ତ ରଚନା କରୁଛି ସୁଖ ଦେବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଡ୍ରାମା ସୁଖ ଦୁଃଖର ହିଁ ରଚନା ହୋଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ, ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ହେବ, ତେବେ ସେଠାରେ ସୁଖ ରହିବ । ଦୁଃଖ ଏହି ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ସବୁ କିଛି ପୁରୁଣା ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଯେଉଁ ସୃଷ୍ଟି ଚରନା କରୁଛି ତାକୁ ସତ୍ ପ୍ରଧାନ କୁହାଯାଉଛି । ସେହି ସମୟରେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ସୁଖୀ ଥିଲେ । ସେହି ଧର୍ମ ଏବେ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଥିବା କାରଣରୁ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା । ଏବେ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ଆଶା ରଖୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ନୂଆ ଦୁନିଆ ରଚନା କରିବେ । ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ଆତ୍ମା ଥିଲେ ଏବଂ ବହୁତ ସୁଖୀ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ, ଯେଉଁ ସୁଖର କୌଣସି ସୀମା ନ ଥିଲା, କାହିଁକି ନା ତାର ନାମ ହିଁ ସ୍ ର୍ଗ, ବୈକୁଣ୍ଠ, ନୂଆ ଦୁନିଆ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସେଠାରେ ନୂଆ ମନୁଷ୍ୟ ଥିବେ । ନିଶ୍ଚିତ ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ମୁଁ ସ୍ଥାପନ କରିଥିବି ନା । ନଚେତ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗରେ ଜଣେ ବି ରାଜା ନାହାଁନ୍ତି, ସମସ୍ତେ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ପୁଣି ଏକଦମ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜତ୍ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା? ଏହି ଦୁନିଆ ବଦଳିଲା କିପରି? କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏତେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ଯେ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ସିଏ ହିଁ ସୁଖ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତ ଈଶ୍ ରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ଆମକୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଦିଅ । ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । ପୁଣି ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ପଠାଇବେ ନା! କଳିଯୁଗ ପରେ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ରାବଣର ମତରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ମୁଁ କୌଣସି ଗୀତା ଶ୍ଲୋକ ଆଦି ଗାଉନାହିଁ ଯାହାକୁ ତୁମେ ଗାଉଛ । କ'ଣ ବାବା ତୁମକୁ ଗୀତା ଶିଖାଇବେ? ମୁଁ ତ ତୁମକୁ ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ସ୍କୁଲରେ କ'ଣ ଗୀତ କବିତା ଶୁଣାଯାଇଥାଏ

କି? ସ୍କୁଲରେ ତ ପାଠ ପଢାଯାଇଥାଏ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ପାଠ ପଢାଉଛି, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ମୋ ସହିତ ଆଉ କାହାରି ବି ଯୋଗ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ମୋତେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଭୁଲିବା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ମୁଁ ଆସି ପୁଣି ତୁମକୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛି । ମୁଁ ତ ତୁମର ପିତା ଅଟେ । ତୁମେ ମାନୁଛ ଯେ ସିଏ ନିରାକାର ଈଶ୍ ର ଅଟନ୍ତି ତେବେ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ନିରାକାର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ନିରାକାର ଆତ୍ମା, ତୁମେମାନେ ପୁଣି ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛ । ସମସ୍ତ ନିରାକାର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ, ଯାହାକି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ଏହା ସାକାରୀ ଦୁନିଆ, ପୁଣି ରହିଛି ଆକାରୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ତାହା ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ଯାହାକି ସବୁଠାରୁ ଉପରେ ତୃତୀୟ ମହଲାରେ ରହିଛି । ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାକାର ବାସିନ୍ଦା ଅଟୁ । ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସ୍ ର୍ଗ କୁହାଯାଉଥିଲା । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ ର୍ଗୀୟ ଈଶ୍ ର ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । କଳିଯୁଗ ହେଉଛି କଂସପୁରୀ, ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି କୃଷ୍ଣପୁରୀ । ତେବେ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ଏବେ ତୁମେ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବ? ଯଦି ତୁମେ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଯେପରି ଆମେ ଦୁଃଖଧାମରୁ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରୁଛୁ, ସେହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ କର । ଏଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ବିକାରଗୁଡିକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କ’ଣ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଇଛ - ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ କ’ଣ ଏହି ମହାବିନାଶର ଲଢେଇ ଲାଗି ନ ଥିଲା? ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ବିନାଶ ହୋଇ ଏହି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ ନା । କିନ୍ତୁ ଏବେ କଳିଯୁଗରେ ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏଠାରେ ଆସୁରୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଦେବତା କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ଏଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସୁରୀ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ ନା ଦୈବୀ ଦୁନିଆରେ ଆସିବେ? ନା ଦୁଇଟି ଯାକର ସଂଗମରେ ଆସିବେ? ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ, କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ବାବା ଆମକୁ ଏହିପରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଗାଇଡ୍ ହୋଇ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇ ଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ କାଳମାନଙ୍କର କାଳ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଲାଗିଥିଲା, ଯାହାଦ୍ ାରା ସ୍ ର୍ଗର ଦ୍ ାର ଖୋଲିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସମସ୍ତେ ତ ସେଠାକୁ ଯାଇନଥିଲେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ତ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲେ । ତେଣୁ ମୁଁ ନିର୍ବାଣଧାମର ମାଲିକ ଆସିଛି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିର୍ବାଣଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତୁମେମାନେ ରାବଣର ଜଞ୍ଜିରରେ ଫସି ରହିଥିବା ବିକାରୀ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ ଅଟ । କାମ ବିକାର ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ବିକାର । ପୁଣି କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛି । ତେବେ ସାରା ଦୁନିଆରୁ ନଷ୍ଟୋମୋହା ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି ତେବେ ତ ତୁମେ ସ୍ ର୍ଗକୁ ଯାଇପାରିବ । ଯେପରି ଲୌକିକ ପିତା ହଦର ଘର ତିଆରି କରୁଥିଲେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ସେଥିରେ ଲାଗିଯାଇଥାଏ । ସେହି ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ବାବା ଏଥିରେ ଏଭଳି ତିଆରି କରିବ, ଭଲ ଘର ତିଆରି କରିବ । ବେହଦର ପିତା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ କେତେ ସୁନ୍ଦର ନୂଆ ଦୁନିଆ ତିଆରି କରୁଛି, ତେଣୁ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ତୁଟିଯିବା ଦରକାର । ଏଠାରେ ଆଉ କ’ଣ ଅଛି? ଦେହ ବି ପୁରୁଣା, ଆତ୍ମାରେ ମଧ୍ୟ ଖାଦ ମିଶିଯାଇଛି । ଏହା ସେତେବେଳେ ବାହାରିବ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଯୋଗରେ ରହିବ । ଏହା ଦ୍ ାରା ଜ୍ଞାନର ମଧ୍ୟ ଧାରଣା ହେବ । ଏଇ ବାବା ଭାଷଣ କରୁଛନ୍ତି ନା । ହେ ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୋର ରଚନା ଅଟ । ଆତ୍ମା ସ୍ ରୂପରେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟ । ଏବେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । କାହିଁକି ନା ଏହା ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଅଟେ ନା । ତୁମେ ଆଗରୁ ଜାଣିନଥିଲ ଯେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୧୬ କଳା ଥିଲା, ପୁଣି ତ୍ରେତାରେ ୧୪ କଳା ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏକଦମ୍ ଦୁଇକଳା କମ୍ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ ତଳକୁ ଖସିଥାନ୍ତି । ଏବେ ତ ଆଉ କୌଣସି କଳା ନାହିଁ । ପୂରା ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦାନ ଦେଲେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ । ୫ ବିକାରର ଦାନ ଦେଇଦିଅ ଏବଂ ଆଉ କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କର ନାହିଁ । ଭାରତବାସୀ ରାବଣକୁ ଜଳାଇଥାନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏଠାରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ରାମରାଜ୍ୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଏକଥା ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ରାମରାଜ୍ୟ ହେଉ, ନୂଆ ଭାରତ ହେଉ କିନ୍ତୁ ଜଣେ ହେଲେ ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ନୂଆ ଭାରତ କେବେ ହୋଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଶ୍ମଶାନରେ ଶୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୁନିଆର ବୃକ୍ଷ ଦେଖାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ତ କେହି ଦେବତା ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମର ଇଏ (ଶିବବାବା) ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି, ସ୍ଥୂଳରେ ପୁଣି ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ ତୀ) ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ମାତା-ପିତା ବୋଲି ଗାୟନ କରୁଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏହିପରି ଗାୟନ କରିବେ ନାହିଁ । ନା ସେଠାରେ କୃପା କରିବାର କୌଣସି କଥା ଅଛି, ତେଣୁ ଏହି ମାତା-ପିତାଙ୍କର ହୋଇ ପୁଣି ଯୋଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାବା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାରତବାସୀ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଇଛ, ତୁମେ ଦେବତାମାନେ କେତେ ଧନବାନ୍ ଥିଲ, କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଥିଲ । ଏବେ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଇଛ । ଏହିଭଳି ଅଜ୍ଞାନୀ, ତୁମକୁ ମାୟା ରାବଣ କରିଦେଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ତ ରାବଣକୁ ସମସ୍ତେ ଜଳାଉଛନ୍ତି । ଶତ୍ରୁର ପିତୁଳା କରି ତାକୁ ଜଳାଇଥାନ୍ତି ନା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କେତେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରୁନାହଁ, ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଇଆଡେ ସିଆଡେ ଘୂରି ବୁଲୁଛି ତେଣୁ ଏହିପରି ପଏଣ୍ଟସ୍ ଗୁଡିକୁ ଭାଷଣରେ ଶୁଣାଇବା ବେଳେ ଭୁଲି ଯାଉଛ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝାଉ ନାହଁ । ତୁମକୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି

ମହାବିନାଶର ଲଢେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କାହିଁକି ନା ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାକି କେବଳ ଏପରି କୁହ ନାହିଁ ଯେ ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧି ଆଦି ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ଏସବୁ ତ ଦେହର ଧର୍ମ ଅଟେ ନା । ସବୁ ଧର୍ମର ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ସବୁ ଦେହର ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବାଙ୍କର ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଆମେମାନେ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛୁ । ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀମାନେ ଶିବଙ୍କର ନାତି ନାତୁଣୀ ଅଟୁ । ଆମକୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜଧାନୀର ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ବାବା ଆମକୁ ମନମନାଭବର ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ତୁମମାନଙ୍କର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ତେଣୁ ଅଶରୀରୀ ହୁଅ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ରାତ୍ରିକ୍ଲାସ:-

ଏବେ ତୁମେମାନେ ସ୍ଥୂଳବତନ, ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ ଏବଂ ମୂଳବତନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଗଲଣି । କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ତ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମ ପାଖରେ ଏବେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ଶୂଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣର ଥିଲ । ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବାରୁ ବାବା ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଦୈବୀ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବାବା ଆସି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ, ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ତାହା ପୁଣି ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବାଲମ୍ବୀମାନେ ତୁରନ୍ତ ନିଜର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଆସି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ନିଶା ରହିଛି, ଯାହାକୁ ତୁମେ ଘଡିକୁ ଘଡି ଭୁଲିଯାଉଛ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଧନ୍ଦା ଆଦି ମଧ୍ୟ କର ଏବଂ ସର୍ବଦା ସୁସ୍ଥ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ମଧ୍ୟ ପକାଉଥାଅ । ବାବା ବହୁତ ବଡ ରୋଜଗାର କରାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିବାକୁ ପଡୁଛି । ଆମେ ଆତ୍ମା ଘରକୁ ଯାଉଛୁ, ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରାଯାଉଛି । ଖାଇବା ସମୟରେ କ'ଣ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରୁ ନାହଁ? ବସ୍ତ୍ର ସିଲେଇ କରିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ରହୁ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ଆବର୍ଜନା ତ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ କାମଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କର । ଏହା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ତୁମେ ବୁଝିଗଲଣି ଯେ ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୂରା ହେଉଛି । ଏବେ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଥାଏ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ହିଁ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହି ପୁନରାବୃତ୍ତିର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକ ଈଶ୍ୱର, ଏକ ଧର୍ମ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ନା । ତେବେ ସେହିଠାରେ ହିଁ ଶାନ୍ତି ରହିବ । ତାହା ହେଲା ଅଦ୍ୱୈତ ରାଜ୍ୟ, ଦ୍ୱୈତ ଅର୍ଥାତ୍ ଆସୁରୀ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ସେମାନେ ଦେବତା, ଏମାନେ ଦୈତ୍ୟ । ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟର ଖେଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ଭାରତରେ ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମ ଥିଲା, ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ପୁଣି ଆସି ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେମାନେ ଦେବତା ଥିଲୁ, ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ କଳା କମ୍ ହୋଇଗଲା । ପୁଣି ଆମେ ଶୂଦ୍ର ବଂଶାବଳୀରେ ଆସିଲୁ । ବାବା ଏଭଳି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ଯେପରି ଶିକ୍ଷକ ପାଠପଢାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଛାତ୍ରମାନେ ଶୁଣିଥାଆନ୍ତି । ଭଲ ଛାତ୍ରମାନେ ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣିଥାନ୍ତି, ହେଳା କରିନଥାନ୍ତି । ଏହି ପାଠ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ପଢିବା ଦରକାର । ଏଭଳି ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରତି ବିମୁଖ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ ଗୁହ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ଗୁଡ୍ ନାଇଟ୍, ରୁହାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଦେହର ସମସ୍ତ ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ନିଜକୁ ଅଶରୀରୀ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ତା ଉପରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏଣେ ତେଣେ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ**:-** ବାବାଙ୍କର ପାଦ ଚିହ୍ନ ଉପରେ ପାଦ ରଖି ପରମାତ୍ମା ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହୁଅ ।

ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ରୂପୀ ପାଦଚିହ୍ନ ଉପରେ ପାଦ ରଖି ଚାଲୁଥିବା ଆତ୍ମା । ଏହିଭଳି ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଥାଏ । ଏହା ନିୟମ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ଯେପରି କେହି ଯଦି କାହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମୁତାବକ ଆଜ୍ଞା ହିଁ କହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଦିଏ ତେବେ ଯାହାର

କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ତା’ଠାରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ଯାହାକି ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ କରିଦେଇଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ଦିବ୍ୟତା ଏବଂ ଆଲୌକିକତାକୁ ନିଜର ଜୀବନର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଦେବ ତେବେ ସାଧାରଣତା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***